

טורי' בן צבי דן

5012037

בן צביקה (צבי) וציפורה

נולד ב- 8.1.1972

התגייס לצה"ל ב- 27.2.1990

שרת בבא"ח 1

נפל ב- 13.3.1990

בעת מילוי תפקידו.

בן-צבי, דן (דני)

בן צפורה וצבי. נולד ביום כ"א בטבת תשל"ב (8.1.1972) בקיבוץ גבע, ילד שני במשפחה ואח ליעל הגדולה. דני היה ילד בריא וחזק. הצטיין ברכיבה על אופניים, אהב אוספים שונים – בולים, מטבעות, מחזיקי מפתחות, אבנים, צדפים וכמעט כל דבר שניתן לאסוף. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי בגבע והמשיך במגמה טכנולוגית בבית-הספר האזורי 'אורט-חרוד' שבעין חרוד. גער נכון ויפה תואר היה דני והוא

התחבב על מוריו ותבדיו בזכות חשקט והרצינות בהם היה עושה כל דבר, וחוש ההומור העדין שלו. ספורטאי מעולה זריז וגמיש, בעיקר בכדורגל, בשמשו כשוער בקבוצת הילדים. דני אהב לצאת לטיולים, לשחות ולצייר, לרכוב על אופניים ולעסוק בכרשד גופני. תמיד רגוע, מקרין סמכות וכיטחון. תשומת-לב ואהבה רבה הקדיש לבני משפחתו. ציוניו בבית-הספר עוררו קינאה, במיוחד באנגליה ובמתימטיקה, דגם של התלמיד 'הקלסי', העושה את שלו בשקט. דייקן להפליא, ועל כך יעידו רבים משרטוטיו, שהיו מדויקים להפליא.

הכול בא לו בקלות. ואין פלא שהיה חביבם של רבים מן המורים והמורות. דב"צי אהבו לבנותו – גם שם חיבה שקל להגותו וגם שמו המקוצר כראשי תיבות. היה לו חוש צדק מפותח והוא נפגע לא אחת מעונשים שרירותיים (לדעתו) שהוטלו על חבדיו או עליו. לא אהב את מסגרת בית-הספר ונהליה ובכיתה י"א הפסיק את לימודיו ויצא לעבוד במפעל המזון 'שקדיה'. בחיך ממזרי ובהומור שקט רכש אמון ואהבה מצד כל מי שעבד במחיצתו. הוא גילה משמעת ואחריות רבה. העובדים הבוגרים נהנו מהחריצות והסדר שאיפיינו את עבודתו והטילו עליו משימות קשות ומורכבות, במשמרות יום ולילה, כשלעתים הם שוכחים את גילו הצעיר. עצוד, סגור, וכל-כך לבבי, ענק ממדים, חסון ובנוי לתלפיות, ובתוכו פנימה נפש רכה ונסתרה. כל כולו ומעשיו הם דברים שבטרים: כישורים, יצרים ותקוות, דברים שעדיין לא יצאו מהכוח אל הפועל, כמו פרח סגור שעדיין לא נפתח. בשלהי פברואר 1990 גזס דני לשירות חובה בצה"ל. הוא התחיל את שירותו בבסיס האימונים של חטיבת 'גולני'. חבריו העידו עליו כי היה שקט, מופנם, סימפטי ואחראי.

ביום ט"ו באדר תש"ן (12.3.1990) נפל בעת שירותו והובא למנוחות בבית העלמין בקיבוץ גבע. הותיר אחריו הורים, שתי אחיות – יעל ומעין, ואח – עמית. בן שמונה-עשרה היה במוותו.

קטע מתוך דברי ההספד ליד קברו: "מסביב אביב. האדמה מוציאה שפע של פרחים בשלל צבעים. העצים מלבלבים, ואילו אצלנו דמעות החורף. אנחנו טומנים באדמה ניצן צעיר, שעדיין לא פרח, שנשא בחובו תקוות גדולות לעתיד..."

גולני - באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה". עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים זאלף ומאתיים וחמישים חללים... כל אלו הם גדות גאומה ומטאויבה למורשת-קרב ולפעילות המבצעית... ועם זאת, רבים וטובים מבין דבנות יוצאי החטיבה, החברים בניסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ונמפקדים, לא דהגשו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם חיתה ב"אימון ובשגרה"!

הפרק הזה מוקדש לאלו אשר בסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו", "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה", ל"נופש" ול"תעסוקה", לאלו שלא נטלו חלק בקרב וגם לא עברו את הגבול לעבוד חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו על"ש, וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש.

אם תשאל, תיווכח איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו כחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, 'קדש', 'ששת הימים' או 'יום הכיפורים'; במלחמת ההתשה והמרדפים, במבצע 'ליטאני' או 'של"ג', במלחמת לבנון או ב'שטחים'...

אם תשאל, הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים: על סיור הבוקר והסיור האלים, על התצפית והמארב, על ניווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על גס את החברות והאתוות, תחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד ובחטיבה. הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ, המ"מ, הסמל והרס"ר, את המאהל והשמירות, ההמתנה והשמועות... הכוננות, ה"הקפצות", המסדרים, ה"יציאות"... כולם לקחו איתם עם כל הזכרונות, את ה"קייטבק", הפק"ל והתד"ל. שק-השינה, המדים והדרגות. אפוד-המגן, השש-בש, הקסדה ואין-ספור חוויות...

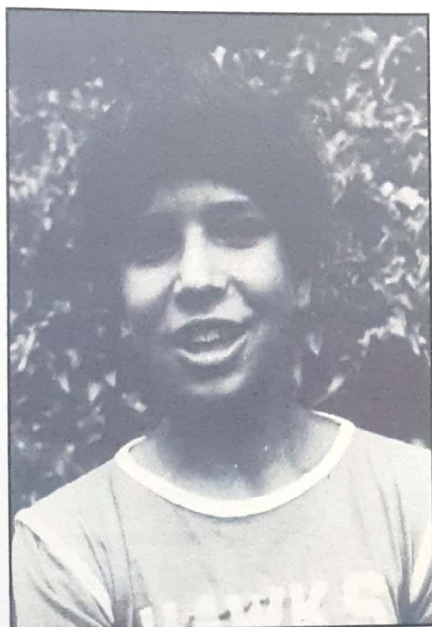
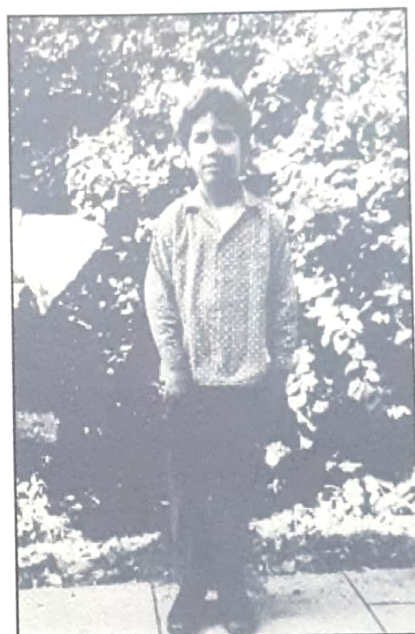
ועל כן, ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה ומאמץ וחזרו רטובים מרצת-לילה, ממסע, ממטווח ומעשרות ימי אימונים: אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-לילה ואימון-יום, אימון מחלקתי, פלוגתי וגדודי. אימון-הפרט ואימון החטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה: ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר, עם שריון ותותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימייה ורימונים, עם חגור מלא או "חגור פילים"; עם קפל"ד ושכפ"ץ, 'פאוצ'ים' ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "סטן", "עוזי", "צ'כי", "אפ-אן" או "גליל". עם מגל"ד ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות בגולני, פירושו להתאמן עם כל הנשמה ולשאת בגאווה את הכומתה החומה...

להיות בגולני, פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, לשרת בגדודים, ב"סיירת", ב"עורב", בפלוגת-הקשר, בפלוגת-ההנדסה או ב"מפקדה".

להיות בגולני, פירושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"...

להיות בגולני, זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של אימון ושגרה!

דני בילדותו

תמונות ממהלך חייו

כותבים לזכרו של דני זייל

דני זייל

הזמר עמית קילמ

בכור שנת יוניס, "לאתפוננו", אמרת
נישמת אומך "ימקוב קרוא וספח" - אמרת.
ועכר תלולה וכפוסר איז לי יומך ולה,

קולרה קדול ויפה, כמת חתגאזנו סך. תמיד שטח וטוב-לב.

ילד שלי ג חזק, בזה ומועלה סל-סך.

התחלה ללימוד, אף פעם לא מפוזר שיעורי-בית. "גמרת לי לתכין בכתה" -
אמרת, "מתוך דני, חתי הספחתי", "דני חשעוריס" - ענית.

פ"ע פסלות חפל פא לך.

בתחילת ד"א חלטה: "מספיק ללימוד! אני מבזבז את הזמן בכיה"ס.

צריך ללימוד מהחיים!" כך שבנעת את פולם = אהנו, את הסורים

ואת המטפלה. לאן מיתחת?

בבית הקדשה שעות לעמית, אח גדול עם לב רחב = את אוספי תבוליס
והמטפנות נתת לעמית, פי עמית פיקש. עזרת לעמום בהקנת השעורים,
משחקים יחד ומטיילים בכל חזמנות: יאלה עמית, אהה פא? ויוצאים
לטייל. מכינים ארוחות יחד.

אני עדיין רואה אותך יושב ליד השולחן מפיו סלט ואוכל. איזה

תיאבון. כל שעה, שעהים, מתיישב לאכול.

ומודד את הגובה בבית. במשקוף שיועד לכך נמדדום. אתה ועמית.

וצמחת עוד ועוד. והנעליים - שוב מספר חדש ושוב. דני, כמה

דני, כמה עוד תצמח? - שאלתי.

והנסיעה ליוון. חזרת כ"ב מאושר: "אמא, את לא מתארת לעצמך איזה

כיף, איר נהייתי. אני גומר את הצבא ונוסע לטייל בעולם. לחרוש

את העולם".

ואני מסתכלת עליך - בחור כ"כ גדול וכ"כ הרבה תכניות והצבא

בפתח.

אולי לשנת שירות, שאלנו? ניסינו לשכנע. ילד צעיר וכבר חייל.

רצינו לרחוח את חגיוס בשנה "ודני, כדאי לך, הצבא לא יכרח",
ואתה בשלך - "אני מוכרח ללכת לצבא. לגמור מהר ולנסוע לטייל
בעולם".

ותצבא בפתח.

"אמא, אני חולך לגולני לסדירת".

"דני, יהיה לך כ"כ קשה".

"אמא, זה מה שאני אהב".

רואים יחד את הסרט "רובאים" - על טירונים בגולני.

"דני, אתה רואה?", "כן, אמא, זה בדיוק מה שאני רוצה".

ובכל יום אתה רץ, ובכל יום מתאמץ ומחזיק.

ועושה מאה שכבות סמיקה רצוף.

"דני, כ"כ הרבה כח יש לך!"

ותמיד חיוך על השפתים ותמיד שמח בחלקך.

עובר קשה, אוכל הרבה וגופל על חמטה לשונה.

כ"כ אהבתי שישנת בחדר בבית שלנו, כמו דוגרה שאוספת אפרוחים,

ובוסע לפקו"מ. נפרדים בבית בנשיקה. לא רוצה לזווי.

וצנחנים לא טוב, וגפעתו לא טוב. רק גולני וגולני סדירת.

ומגיע לגולני ושמח. כ"כ שמח. אימוגים בווינגיזט. איזה קלי קלות.

ושמח ומבסוט וקס מוקדם בבוקר - "להתכונן", אמרת, ואני נפרדת

בנשיקה "ותהיה בריא ושמח" - אמרתי, ובא הערב ובא הלילה

ובבוקר כבר אין לי ללך.

ובחוף השמש זורחת, שמים כחולים ופריחה משגעת.

ואצלינו החורף, קר, והדמעות נשפכות.

ואותך טמנו באדמה וכיסו באדמה ובפרחים

נמשהו ממני נטמן יחד אתך לעולמים

יחי זכריך ברוך

אמא

לגדל ילדי בחדר שמונה-עשרה שנים.

במחילה היה ביני כל טעני-טענות וצריך לטוב לגיטי או לאטיל
איתו.

אחרי-כן התקנים של קומו אקטיוו ופי קמאטיו לאו לו חלק והוא גיל
על דיוט-חיה.

המקנה הגדולה לנתיבי פאיקטיוס והנפי הגדול טענול ינסני.

המקנה לקני א' וסניו המפגלות לעודה אחיק, וליוס חסיק ומגורה
מחייקט עט החיסות.

הסיקו לקוק נבוסר לחילופה הקיזוק והנפילה ליוטת נסיב, לאחי יום
קחיק.

המקנה שלו לעסנתי עלה הגינה לעלל ביקוי.

המקנה השניה והאיפונים נפיקה,

המקנה לסייע האזורי נפת ז', פקנה חתפת חקו ומגוננת למספר
קפני והחיות,

המקסוממות שלו פנגד נפיה יעונשים לא פוידקיס.

המפלחיות של המורה לעזור מכשרונו, אותו לא המפיד למתח.

הוויכוחים שלנו כמשה המפיד ללמוד,

התעלית שלי במפעל, בשעבד בחריצות, ללא הטבון שנות, ביום או

כלילה, ואני נפיתי לתסביר לו, שיש הגבלות בחוק על טטר העבודה

ועל עבודה-לילה של נערים.

המאונת שטרסה לעזר אתר במפעל והמחד שלי, שזה עלול לקרות גם לו.

האתנה והאמון שרחשו לו כל אלה שעבדו איתו.

החיסוסים אחריו כטנעלם.

המירוץ להספיק ולעשות רשיון-נתיגה לפני הצבא, חטטטים שלא עבר,

ושעבר בסוף - שבוע לפני הגיוס.

הארוחות האינסופיות ליד שולחן תאוכל.

הראגות לפני הגיוס, שיגיע למקום טוב, שיזכה ליחס הוגן.

התקוות לקראת הגיוס - בחור חזק ואתלטי, ממושטק ואחראי - צפיתי

שיצליח ויעשה חיל.

ואני אהבתי אותו. כל-כך אהבתי את הגוף הארוך והגמיש הזה, את

החיוך ה"ממזרי", את ההומור השקט. את הרציבות, את האחריזות,

את הוויכוחים שהתווכחנו על שטויות, את השיחות שלנו על עבידי

רוח.

היה כל כולו דברים שבטרם: כישורים, יצרים, תקוות, אפשרויות,

דברים שעדיין לא יצאו מתכח אל חפועל, כמו פרח סגור שעוד לא

נפתח.

נתנו לצבא נער בריא וחזק, יפה וגבוה וקיבלנו בחזרה גוויה קרה.

אבא.

דברים לזכרו של דני

דני - לכתוב עליך בלשון עבר זה כמעט בלתי אפשרי, כי זה אסמול
היה חלק מאיתנו, חלק מרכזי במפעל.
קשה לו מאד לחשוב עליך, דני, שאתה - הגבוה, הגאה והסמור -
אתה, דני, איתנו כבר לא תהיה.

אותו בקד סגדירי, עת הגיעה חדיעת הנוראה על פטירתך, חשבת
לעצמי, כי בעצם, אותך, דני, לא חכרתי מספיק.
נער נחבא אל הכלים, שחקן, שקט, חרוץ עד אין קץ - שמעולם לא
אמרת, בעצם, מה קשה לך, מה המריע לך.

אני יודע, שהטלנו עליך, פעמים רבות, משימות קשות של:
קליטה, המלחה, טיגונים, עבודות בחצר-המפעל, אריזה בתוך האולם
וכל זאת בנוסף למקום הקבוע שלך - כמחסן המשלוחים.
ואתה - דמות מיוחדת במינה, תמיד, תמיד - מוכן למלא את המשימה.
ואם כבר אמרת פעם לא - הרי ידעתי, שאתה באמת לא יכול.

דני, הסתלקותך מאיתנו עדיין בלתי מובנת ובלתי נתפסת. ואנחנו
היינו רק בראשית הדרך... ועוד רציתי לדבר איתך על הצבא, על
עצמך, לספר לך מה קורה במפעל - כי הרי ידעתי כמה לך זה חשוב.

אני נזכר במסיבה שהכנו לכבודך, טרם גיוסך לצבא, ואתה אומר לי:
"אל תגזימו, לא צריך יותר מדדי" ואני בשלי, עונה לך: "דני, תראה
איך החברה משתוללת, איים הם משקיעים, איך הם מכינים - וזה
הכל לכבודך", והוספתי ואמרתי לך: "בשבילי אתה מס' 1" ואתה,
מחייך חיוך רחב וממשיך לדרכך להודיע לאבא שיבוא למסיבה.
לא חלפו אלא שבועיים מאותה מסיבה גדולה ומרשימה - והלכתה
אחריך בדרכך האחרונה.

הלב מסרב להאמין, שכך נפרד והמציאות כמו מכה על הפנים ואומרת:
את דני שלנו כבר לא נראה עוד מחיך.
יהי זכרך בליבנו לעד

1987

על דני

לאמר שתזיתי מעבודתי ב"אפעלי", התחלתי לעבוד בשקדיה, ודני
תכניס אותי לעבודה, בשלו, נסיון רב בסדרי תמסון,
לא הפסדי את המסומית ולא את תמוצרים ודני תדריך אותי בחזו-
התחמו - פשיטות חשיווח חשונות וברלשום וחסכיר לי את חשונות
תדליק פמילוי תתזמנות ללקוחות (יש השוח שאס מלוי תזמנתס לוסח
מחפר, משבלים מחס תוחמת אדומח - כלומר, מעיו כחס ל"שקדיה",
כאילו תחקרנו בכוננת)

מית אחראי וכל שעשח, עשה ברצון. מוכן תמיד לעזור,
כשהתחלתי לעבוד, חשש חמני, תמביגר, שמא לא אוכל לעמוד בקצב,
שמא יצטרך לעזור לי,
אף פעם לא תתאונן על מספר שעות העבודה - חקדים לבוא, פשהיה
צורך בכך ואף תמשיך אל מעבר לשעות העבודה המקובלות.

משנסתיים תחופש הגדול ותתחילח שנת הלימודים, הודיע שאינו
חוזר לבית-הספר: "הלימודים הם בזבוז זמן" והוא רצה להמשיך
בעבודתו ב"שקדיה". נסיתי להשפיע עליו שימשיך ללמוד והוא לא
רצה לשמוע על-כך. בשום אופן.

דני התחיל להכין עצמו לצבא - התאמן בהליכה ובריצה כדי להגביר
כושרו הגופני. בתקופה האחרונה עבד עם רון וויס בתנור הקלית
ועזר במקומות שונים, לפי הצורך ופגישותי אתו, פחתו.

כשהתחיל ללמוד לקראת קבלת רשיון-הנהגות, קשה היה לו לקבל
עצות והוראות ממישהו אחר ולכן נאלץ לגשת ל"סטט" מספר פעמים,
את מבחן התיאוריה עבר ב"מכה אחת".

למרות שהיה לחוץ בקשר ל"סטט", בא לעבודה מוקדם יותר, כדי לא
להחסיר משעות העבודה. כשסיים את השעור שב לעבודה, כדי לסיימה
ושיתף אותי באשר עבר עליו.

מסיבת הפרידה לדני היחה מוצלחת והוא היה נרגש ביותר. אחריה
בא להפרד, אמר שלום! והבטיח לשוב ולבקר.

לצערי, לא ראיתיו שוב. לאחר גיוסו ואת הידיעה על מותו
קיבלתי בצורה קשה מאד. קשה לראות שכל החיילים באים הביתה
לחופשה ודני = לא בא והוא חסר לי מאד.
צבני לוסטיג.

דני חכיב - ככה נהגתי לקרוא לו.

את דני לווייתי כמעט לכל אורך הדרך בהיותי שכנה של ה"סנאים",
כסניה ויהושע ז"ל.

היה בא אליהם כבן, לאכול את ארוחת הערב, שהכינו עבורו, ואלי היה
בא לקבל גבינה לבנה. היה בא וחולך כנביחו.

כשחיה בכתות הנמוכות, גם הייתי מטפלת שלו בבית הילדים.
כשגמר את לימודיו, הצטרף לצוות עובדי השקדיה ושוב נפגשו דרכינו.
בד, שאני אישית התוויחסתי אליו כאל בן.

אין מלים בפיו, לשבח את טוב ליבו ומסירותו. הוא עזר לי בדברים
שונים ודאג שלא יחסר לי דבר. היה דץ ומביא זאני, כמובן, הערכתי
את מעלותיו ובכל בקר פינקתי אותו במאכלים האהובים עליו, כבקשתו,
והכנתי בשמחה מה שביקש.

כך עברו עלינו השנים בעבודה משותפת, עד יום גיוסו לצה"ל.
לקראת גיוסו סרגתי לו כובע גרב, שיהיה לו חם בלילות הקרים בצבא,
בערבים ישבתי וסרגתי ובמסיבת הפרידה בשקדיה נתתי לו אותו והוא אמר
לי מלים שלא תשכחנה מלבי - "הוי, שרה, איך שאת חושבת עלי, אני
מאד מודה לך".

אולם, הכובע לא הספיק לחמם את ראשו של דני, כי דני הלך מאיתנו
והכובע נשאר יתום וגם ליבלי נשאר יתום, כי את דני אהבתי ולא
אשכחתי לעולם.

יהי זכרו ברוך

שרה לוי

לחמקורר מחלום רע... למצמץ בעיניים בחזקה... דבר אינו משתנה
 ותפיוס אינו חולף. המציאות אכן חזקה ומכאיבה.
 דני איננו.

לעבור בשביל ליד הבית - ולא לפגוש עוד באופניים חססים הביתה
 וחיוך בישני של "שלום, מה נשמע?" על הפנים המיד.
 לפגוש בצפורה וכבר לא לספר: "דני אמר ש...". או - "כרגע ישב
 ואכל במלתחה" או "בטח הוא עוד ישן".
 כבר לא להרכיב פסיפס מרסיסי היומיום וחילופי אינספורמציה בין
 צפורה ובני, אלא רק פסיפס זכרונות:

דני, יפה וחסון, בנוי לתלפיות ובתוכו פנימה - נפש רכה,
 נסתרה, תמיד חידה היחה לי. כשרצה משהו - עמד בו בנחישות ודבר
 לא הניאו מכך, אף שלא תמיד ידענו מדוע.
 זוכרת שיחה יזומה על הדשא ממול למלתחה, כשדני החליט לא לשוב
 ללמודים. אפשר היה לקרא את המבט הזה "דבר לא יזיזני, אני הולך
 לעבוד בשקדיה, תמיד אוכל ללמוד אם ארצה". או - בטיול ליוון,
 כשיצא עם סכום כסף מסויים, צנוע ואמר: "זה מה שיש לי ועם זה
 אסתדר!"

ובשבת האחרונה שלו - ישב ואכל ליד השולחן בבית וחייך בחלון
 חיוך שמזמין שיחה קטנה על מה קורה: "אני אלך לטיירת" אמר עם
 חיוך מאושר ואפילו "רק התחלתי שלש שנים... לא נורא, זה יעבור...".
 ניחם כאילו אותי.

אך דבר לא ינחמנו - כשאביב פורח בחוץ - ואתה דני
 לא תזכה עוד לעולם להריחו, ריח בית וגעגועים, של
 חייל הבא לחופשה, של חבר עובד וחי איתנו.

אביב אחרון. דני.

מעייך מספרת על דני:

אני זוכרת שהוא היה בעבא. הוא שיחק עם החתול. והיה משחק
איתי בפלימוכיל, ב-4 בשורת, בלגו. היה בונה לי אניה בלגו
ובית.

ובסע פעם עם אבא לחרמון,

וקרא לי קושקה קפושקה בוקר טוב
קושקה קפושקה לכו לישון.

והשתוללנו יחד והיה מריס אותי למעלה ונגעתי בתפרה.
הוא היה חזק והיה שמח והתחיל לעשות חרגילים בהעמלות לצבא.
והייתי מבקשת ממנו נשיקות.

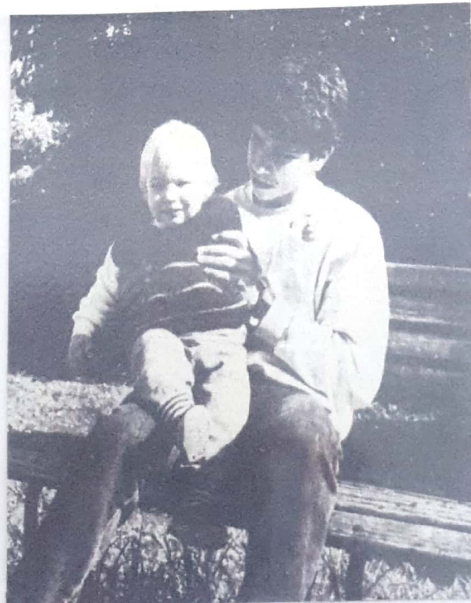
ושיחק עם עמית והיה גיבור וחזק.
למד לנהוג כאוטו ורץ מסביב לגבע.

ועכשיו מעייך שואלת בכל פעם:

מה? באמת דני מת?

ואומרת:

כולם עצובים כי אהבו את דני. וגם אני עצובה.

דן-דן, איך אפשר לפתוב עליר? כל-כך קשה להלוט, מדי פעם,
בפתאומיות, זה מכה אחי - דני מת.
כל חזמן, לחבר בראש אח מה שאמרו לנו, ולחשוב - אם משהו בסיפור
חזה היה אחרת, לא היית מת.

דן-דן, חמוד, למעמים, כשפתם הייתי אומרת - "החיים קשים",
אתה היית שואל - מה קשה כל-כך? יש לנו כל מה שאנחנו צריכים...
עכשיו קשה, דני, עכשיו אין לנו כל מה שאנחנו צריכים, אתה
חסר כל-כך...

מגיל יום ששי והמחשבה הטפשית שמתגנבת לראש - אולי תצא שבת?...
זוכרת איך היית נהנה לתכנן תכניות לגבי העתיד, שנבעו מהבטחון
בכך, שעוד יהיה עתיד, שעוד "תהיה גדול" - איך לקחת את האטלס
ובחרת מקומות לגור בהם, להיות בהם. איך דיברת על דברים שתרצה
לעשות.

שום דבר מזה כבר לא יהיה, אתה לא תהיה גדול.
נורא קל להזכר בדברים שהיו איתך, כאילו שרק נסעת ועוד תחזור.
איך אפשר להבין?

אני לא מסוגלת לקבל את האין, והוא אין כל-כך גדול.

יעל בן-צבי.

ליום השבעה

דני.

זוכרים אותך גבוה
זוכרים אותך חזק
וזוכרים גם שהיית תינוק גדול ויפה
זוכרים את צחוקך
וזוכרים את תאבונך,
מדפסים באלבומים
ומסתכלים בתמונות שלך:
תינוק משגע, ילד נחמד, נער גדול,
לעיתים מעוזה פניו או עוצם עיניו מול המצלמה.
ועכשיו עיניך עצומות
ולנו, בשאריו דק הזכרונות והתמונות.

ורד קליין.

צבא הגנה לישראל

דואר צבאי 02117

כ"א באדר תש"ן

19 במרץ 90

לכבוד:

משפחת בן צבי.

בנכם דני ז"ל התגייס לצה"ל לפני כחודש.

בנכם התנדב לשרת בחטיבת גולני והגיע לבסיס האימונים של החטיבה במחנה " משה " לפני כשבועיים.

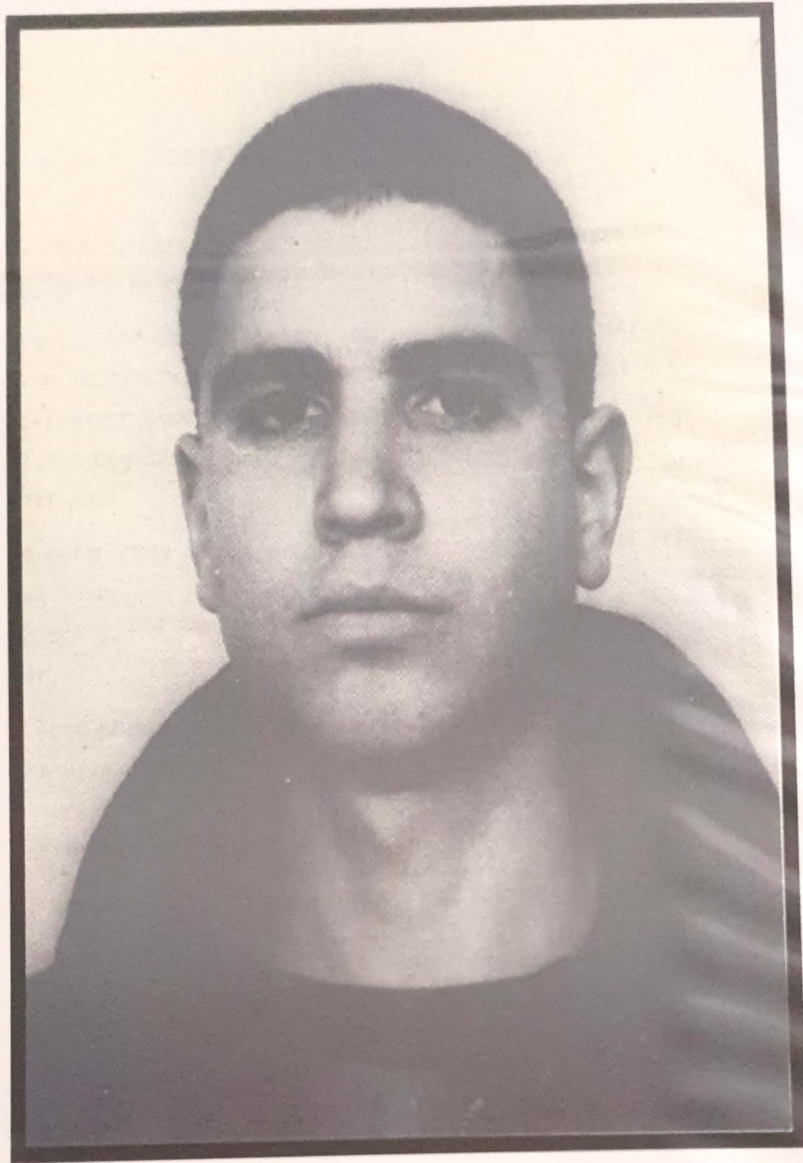
דני שהה במחיצתנו מספר ימים - ולצערי הרב טרם הספקנו להכירו ולשוחח עימו.

אנו כואבים את כאבכם, ומשתתפים בצערכם הרב עקב מותו של בנכם דני ז"ל.

מי יתן ולא תדעו עוד צער.

הררי אילן - זא"ל

מפקד היחידה

דני בן עזריאל

זִכָּר

זִכָּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמִאֲכָק עַל הַמְדִינָה בַדֶּרֶךְ
וְאֵת תִּלְיֵי צְבָא-הַגָּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נִמְלוּ בְּמִלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

זִכָּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחִמְדַּת הַגְּבוּרָה.
וְקִדְשַׁת הַרְצוֹן וּמְסִירַת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בְּמַעֲרֻכוֹת הַכְּבִדּוֹת.

יְהִיו גְּבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן
הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֻמִּיצִים
חַתוּמֵי בִלְב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.